

X

FOLC

JOAN MANUEL SERRAT

Cançons per a un amic

Lluís Llach es confessa

EL COMIAT DEL CANTANT DE VERGES

Alan Lomax a les Pitiüses
Sabor de Gràcia / Poveda
Túrnez & Sesé / Ia Clua
Les músiques de Nàpols

Suplement IX Fira Mediterrània de Manresa

novembre-desembre 06

FOLC 31

La plaça	6
<i>A l'entorn de la sardana</i>	
L'almanac	7
<i>Torna el Carrilet!</i>	
El rogle	8
IV FESTIVAL SALT A FOLC.....	14
XV CONCERT DE GRALLES A REUS.....	16
ALAN LOMAX A EIVISSA.....	18
SABOR DE GRÀCIA.....	22
MIGUEL POVEDA.....	24
TÚRNEZ & SESÉ.....	26
IA CLUA.....	28
LLUÍS LLACH	30
<i>Punt i a part</i>	
JOAN MANUEL SERRAT	34
<i>Homenatge de la música en català</i>	
NÀPOLS	40
<i>La ciutat que canta</i>	
Pagant sant Pere canta	46
<i>El Tió de Nadal</i>	
Instrumental autòcton	48
<i>La nickelharpa</i>	
El Parnàs	50
<i>Màrius Torres</i>	
Carretera i manta	52
<i>XI Festacarrer d'Ondara</i>	
<i>Pi de la Serra + Paco Ibáñez</i>	
<i>Carmen París</i>	
<i>Riccardo Tesi</i>	
Discos cat	56
Discos int	58
Una cançoneta i mo n'anem	60
<i>"So de pastera"</i>	
La ronda	62
CD FOLC. Fira Mediterrània. Vol. 7	66
IX Fira Mediterrània de Manresa	67
<i>Suplement monogràfic</i>	
Abstract castellà	83
Botiga	87
L'Artesà	91

34..... Poques cançons tenen un arrelament popular tan fort com les de Joan Manuel Serrat. A la superproducció *Per al meu amic* (DiscMedi, 2006) una quarantena de grups i solistes dels Països Catalans de tots els estils fan el seu homenatge al cantautor versionant algunes de les seves composicions en català, triades d'un repertori de quatre dècades que analitzem en la segona part d'aquest reportatge. Són les cançons dels seus onze elapés cantats en català.

24..... Miguel Poveda

30..... Lluís Llach

40..... Nàpols

LA MÚSICA EN CATALÀ HOMENATJA

SERRAT

TEXT: JOAQUIM VILARNAU / FOTOS: ARXIU SERRAT

Per al meu amic (DiscMedi, 2006) és una superproducció musical i un nou disc d'homenatge a Joan Manuel Serrat, en un doble CD i DVD. La diferència amb d'altres que s'han publicat fins ara –*Serrat... eres único I i II* (BMG, 1995/2005) i *Cuba le canta a Serrat* (DiscMedi, 2005)– és que aquesta vegada són intèrprets dels Països Catalans que adapten l'obra en català de l'artista. En total són més de quaranta versions de cançons de Serrat que suposen un viatge extraordinari pel folk, el pop-rock i la cançó d'autor, sempre amb les notes i les paraules del Noi del Poble Sec com a pretext. *Per al meu amic* està cridat a ser un àlbum de referència.

Us imagineu **Monica Green** cantant "Seria fantàstic"? I l'excitant de **Los Elefantes**, **Shuarma**, entonant el recent "Cremant núvols"? Us agradaria sentir com les notes del piano de **Pascal Comelade** s'endinsen per la "Cançó de bressol" o com **Miguel Poveda** interpreta "El meu carrer"? Totes aquestes cançons –i fins a una quarantena– formen part de *Per al meu amic*, la gran producció de DiscMedi/Blau per a aquesta temporada. "La idea ens va venir després d'haver fet *Cuba le canta a Serrat*. Hi va haver un diari que venia a dir que ja trobava bé que des de Cuba li fessin un homenatge, però que era incompreensible que no se li hagués fet abans des de Catalunya. Vam recollir el repte i el resultat és aquest disc", explica Miquel Àngel Sancho, màxim responsable de Blau i un dels impulsors del projecte.

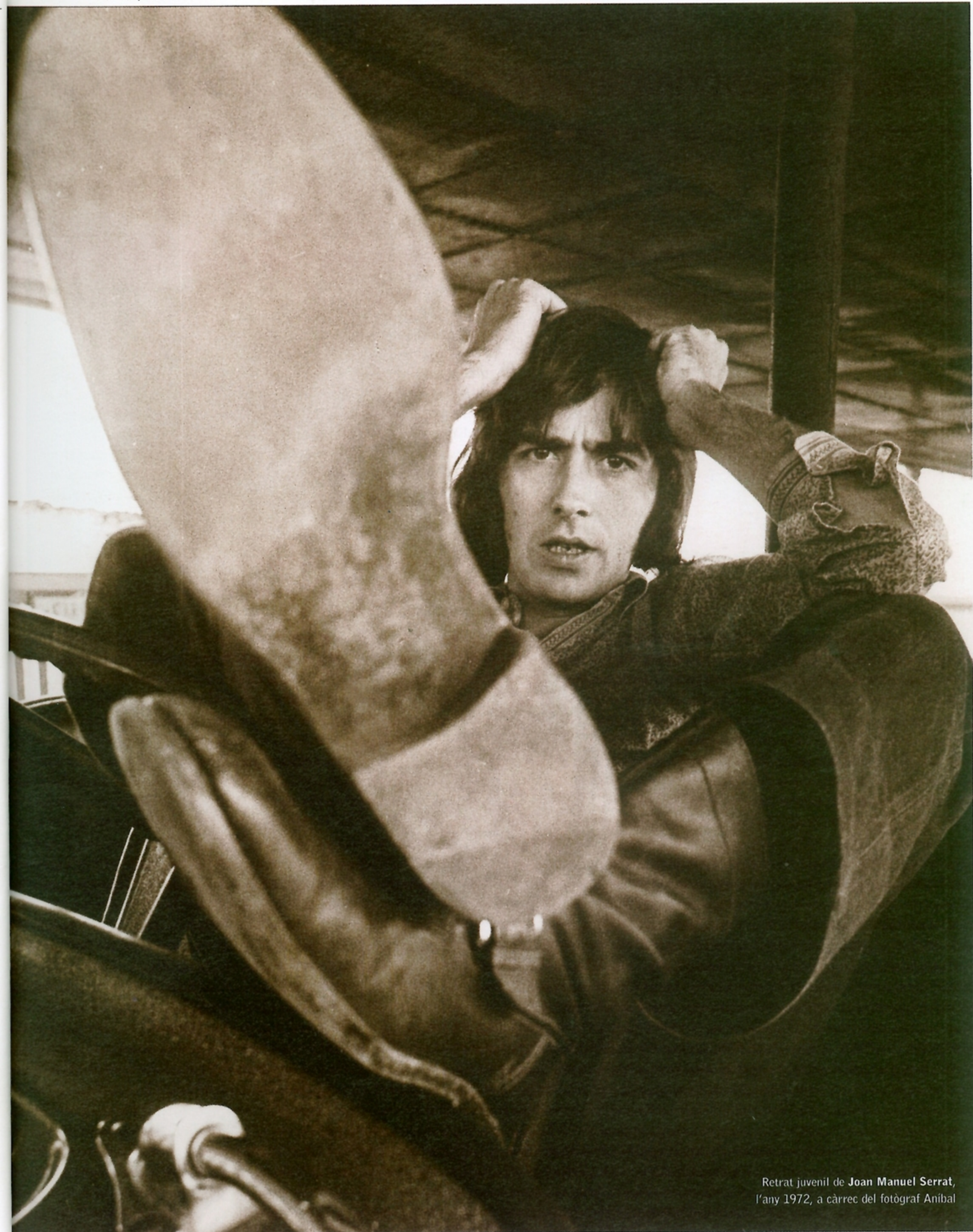
El resultat és un doble CD i DVD que certifica l'envergadura del projecte: "Quan ho vam començar no ens imaginàvem pas que creixeria tant. Vam fer una primera llista d'artistes, però quan va sortir als mitjans de comunicació que estàvem preparant el disc, molts altres ens van trucar per dir-nos que ells també hi volien ser. I és que, més enllà dels gustos, del fet que **Joan Manuel Serrat** t'agradi o no, s'ha de reconèixer la seva importància i la qualitat de la seva obra", assenyala.

Els últims preparatius del disc han coincidit, segons diu Sancho, amb l'inici d'un nou disc dedicat a Serrat: la segona part de *Cuba le canta a Serrat*. "Hi ha molts artistes cubans que en van quedar fora i que tenen ganes de participar-hi", diu l'editor, que no descarta que al nou disc hi puguem sentir alguna cançó en català: "A mi m'agradaria molt, però no els ho puc proposar. He de fer el que surt d'ells. Al disc passat va anar d'un pèl que **Omara Portuondo** no cantés 'Paraules d'amor' en català".

La producció *Per al meu amic* és un doble àlbum que recull una quarantena de versions en català del Noi del Poble Sec, interpretades

per cantants i músics de tots els estils musicals i d'arreu dels Països Catalans. A més, en una segona edició el CD s'acompanyarà d'una pel·lícula documental en DVD sobre com s'ha enregistrat el disc, i alguns clips com el que ha rodat **Antònia Font** de "Kubala".

Entre els artistes que han participat en aquest homenatge serratià cal destacar, en l'àmbit del folk, **Falsterbo** ("Cançó de matinada"), **Maria del Mar Bonet** ("La rosa de l'adéu"), **Miquel Gil** ("El drapaire"), **Névoa** ("Cançó de l'amor petit"), **Rosa Zaragoza** ("Res no és mesquí") i **Uc** ("Bon dia"); procedents de la rumba, **Los Manolos** ("Barcelona i jo"), **Peret** ("Me'n vaig a peu") i **Sabor de Gràcia** ("Ara que tinc vint anys"); del flamenc, **Ginesa Ortega** ("Temps de pluja") i **Miguel Poveda** ("El meu carrer"); de la cançó d'autor, **Dyango** ("Paraules d'amor"), **Joan Isaac** ("La tieta"), **Marina Rossell** ("Pare"), **Moncho** ("Això que en diuen estar enamorat"), **Nina** ("Fins que cal dir-se adéu"), **Núria Feliu** ("Sota un cirerer florit"), **Pere Tàpias** ("Saps"), **Santi Arisa** ("El vell") i **Sisa** ("Per què la gent s'avorreix tant?"); del pop-rock, **Antònia Font** ("Kubala"), **Cris Juanico** ("Com ho fa el vent"), **Glissando*** ("De mica en mica"), el col·lectiu *Immigrasons* ("Menuda"), **Jofre Bardagí** ("Helena"), **Marc Parrot** ("És quan dormo que hi veig clar"), **Miqui Puig** ("Conillet de vellut"), **Pau Riba** ("Balada per a un trobador"), **Pep Sala + Ia Clua** ("Vaig com les aus"), **Refree** ("La primera"), **Sergio Dalma** ("Ja tens l'amor"), **Sidonie** ("La guitarra") i **Shuarma** ("Cremant núvols"), a més, també, de propostes d'altres estils, com **Cap Pela** ("Plany al mar"), **Big Mama** ("Per al meu amic"), **Pascal Comelade** ("Cançó de bressol"), **Monica Green** ("Seria fantàstic"), **Ricard Miralles** ("Com ho fa el vent"), **Kitflus + Carles Benavent** ("Plou al cor")... Com a mostra de la relació entre cançons i versionadors, Folc ha seleccionat una desena d'intèrprets i de temes per descobrir-ne les amistats més secretes o els amors a primera vista.

Retrat juvenil de Joan Manuel Serrat, l'any 1972, a càrrec del fotògraf Aníbal

10 INTÈRPRETS X 10 CANÇONS

"HELENA" X JOFRE BARDAGÍ

"ÉS EL MILLOR QUE HEM GRAVAT MAI"

"Fa onze anys que volia cantar 'Helena'. Quan vaig gravar el primer disc, *Glaucs* (RCA, 1996), ja l'hi volíem posar, però no ens en vam sortir. Llavors vam mirar quina era la següent cançó del disc i vam fer 'Menuda'. Ara, per treure'ns l'espineta, l'he gravada amb alguns exGlaucs: Àngel Valentí i Eduard Font. La cançó m'agrada perquè té una línia Jacques Brel molt interessant. Hem respectat molt la versió original, els arranjaments que hi va fer Antoni Ros-Marbà. Sincerament, crec que és el millor que hem gravat mai."

"KUBALA" X ANTÒNIA FONT

"BEN BÉ PODRIA SER UNA CANÇÓ NOSTRA"

"Ens agrada molt Serrat. Ens agrada com a lletrista, com a melodista, com a compositor i com a cantant. Per nosaltres és un exemple a seguir. Crec que la seva mecànica per fer cançons és molt semblant a la que fem servir per compondre les cançons d'Antònia Font. De fet, hem triat la cançó 'Kubala' perquè és la que més ens agrada i perquè ben bé podria ser una cançó d'Antònia Font."

"COM HO FA EL VENT" X CRIS JUANICO

"SEMPRE ACABA APAREIXENT SERRAT"

"Per a mi, com per a tothom, Serrat ja és un referent. Ja pots fer giragonses, que sempre acaba sortint Serrat. He escollit 'Com ho fa el vent' perquè com que sóc de les illes m'hi he pogut sentir identificat. Jo sé molt bé com bufa el vent. Li he donat un toc funk-rock, perquè aquesta cançó sempre m'ha fet venir al cap el tema d'Otis Redding 'Hard to Handle'. Hi han participat Els Mags del Binigall i Lore Aratzamendi hi ha fet cors."

"BON DIA" X UC

"LA CANÇÓ DESCRIU L'EIVISSA QUE VOLEM"

"Vam triar aquesta cançó perquè ens vam adonar que s'ajusta perfectament al ritme de sa llarga, que és un ritme eivissenc molt festiu. D'altra banda, parla d'unes platges on només hi ha 'petjades de rates i de mariners', que és el contrapunt a la resta de platges eivissenques actuals, plenes de gandules i de brutícia. També diu 'quan tres roques fan un port' i parla d'un llaüt, un paisatge ben diferent dels macroports esportius i els iots de luxe habituals a Eivissa. En definitiva, la cançó descriu l'Eivissa que volem. A més, hi hem posat tot d'efectes eivissencs i instruments tradicionals com les xeremies, les castanyoles..."

"SOTA UN CIRERER FLORIT" X NÚRIA FELIU

"L'HE CANTADA DES DE L'ANY 67"

"Vaig ser la primera persona que va enregistrar una cançó de Joan Manuel Serrat, a banda d'ell mateix, naturalment. Va ser 'Sota un cirerer florit', un tema que m'agradava per la lletra i perquè la podia dramatitzar. Té aire de bolero, però amb el piano de Lucky Guri s'acosta a la balada. Fa uns anys la vaig gravar amb ell, i ara no l'hem tornada a enregistrar perquè la versió ja està molt bé. L'hem remasteritzada. Crec que en Serrat es va adonar de la magnitud de la cançó quan la va sentir cantada per un altre. Des que la vaig gravar l'any 1967 que l'he cantada sempre, a totes les actuacions."

"CANÇÓ DE L'AMOR PETIT" X NÉVOA

"SERRAT FORMA PART DE LA MEVA INFANTESA"

"He crescut amb en Serrat. Allò tan típic de ser de Serrat o de Llach: a casa eren de Serrat. Ara sóc de tots dos, perquè també he descobert Llach, però Serrat forma part de la meva infantesa. Vaig triar la cançó pel títol, que em sembla molt suggerent, i perquè és a *Tal com raja* (Ariola, 1980), el disc de Serrat que més m'agrada. A més, era força fàcil convertir-la en un fado. L'original és un tres per quatre, i l'hem passat a un quatre per quatre. La lletra m'agrada molt perquè no s'acaba de saber del tot de què parla. Diu 'amor com tu' però aquest 'tu' no queda clar qui és."

"PARE" X MARINA ROSSELL

"PARE' ÉS MÉS ACTUAL ARA QUE QUAN SERRAT LA VA FER"

"Triar una cançó de Joan Manuel Serrat va ser molt difícil, perquè tota la seva discografia catalana és una meravella. Al final em vaig decantar per 'Pare' per raons extramusicals. D'alguna manera, és un homenatge al meu pare, que era pagès, i hi podria haver tingut el diàleg de la cançó. Serrat demostra que és un visionari perquè aquesta cançó és més actual ara que quan la va fer. He intentat fer una versió que no 'serrategi', allunyar-la de l'original i portar-la al meu terreny. I ha estat molt difícil, perquè la tinc molt interioritzada."

"LA PRIMERA" X REFREE

"ÉS LA SEVA PRIMERA CANÇÓ DESCOBERTA PER MI MATEIX"

"No vaig haver de pensar gaire quina cançó volia cantar, perquè tenia un deute pendent amb 'La primera'. És la primera cançó de Serrat que vaig descobrir per mi mateix, a banda dels clàssics que sentia a casa dels pares. Recordo que vaig començar a escoltar el disc i 'Helena' ja em va agradar molt, i 'Menuda' també. Però 'La primera' em va fer posar la pell de gallina, sobretot quan diu 'Ets part de la meva història i per això et sé dibuixar'. L'autor la cantava d'una manera molt personal. Jo l'he feta amb més textura i menys arpegis i no la interpreto tan teatralment com ell."

"RES NO ÉS MESQUÍ" X ROSA ZARAGOZA

"SERRAT EM VA FER DESCOBRIR LA POESIA"

"Vaig descobrir-lo quan tenia quinze anys a través dels discos de Miguel Hernández i d'Antonio Machado. Ell em va fer descobrir la poesia. El que m'explicaven a classe no m'interessava gaire, en canvi en la veu de Joan Manuel Serrat tot era diferent. Em vaig aprendre de memòria tot el disc *Miguel Hernández* (Zafiro, 1972). En aquella època va morir el meu pare, que era la persona més important de la meua vida. Se'm va enfonsar tot, però me'n vaig sortir gràcies a la cançó 'Elegía'. El que deia Hernández i cantava Serrat va ser la meua teràpia. Com que el disc és de cançons en català i no hi podia posar aquesta, vaig triar 'Res no és mesquí', perquè Joan Salvat-Papasseit és un dels meus poetes preferits."

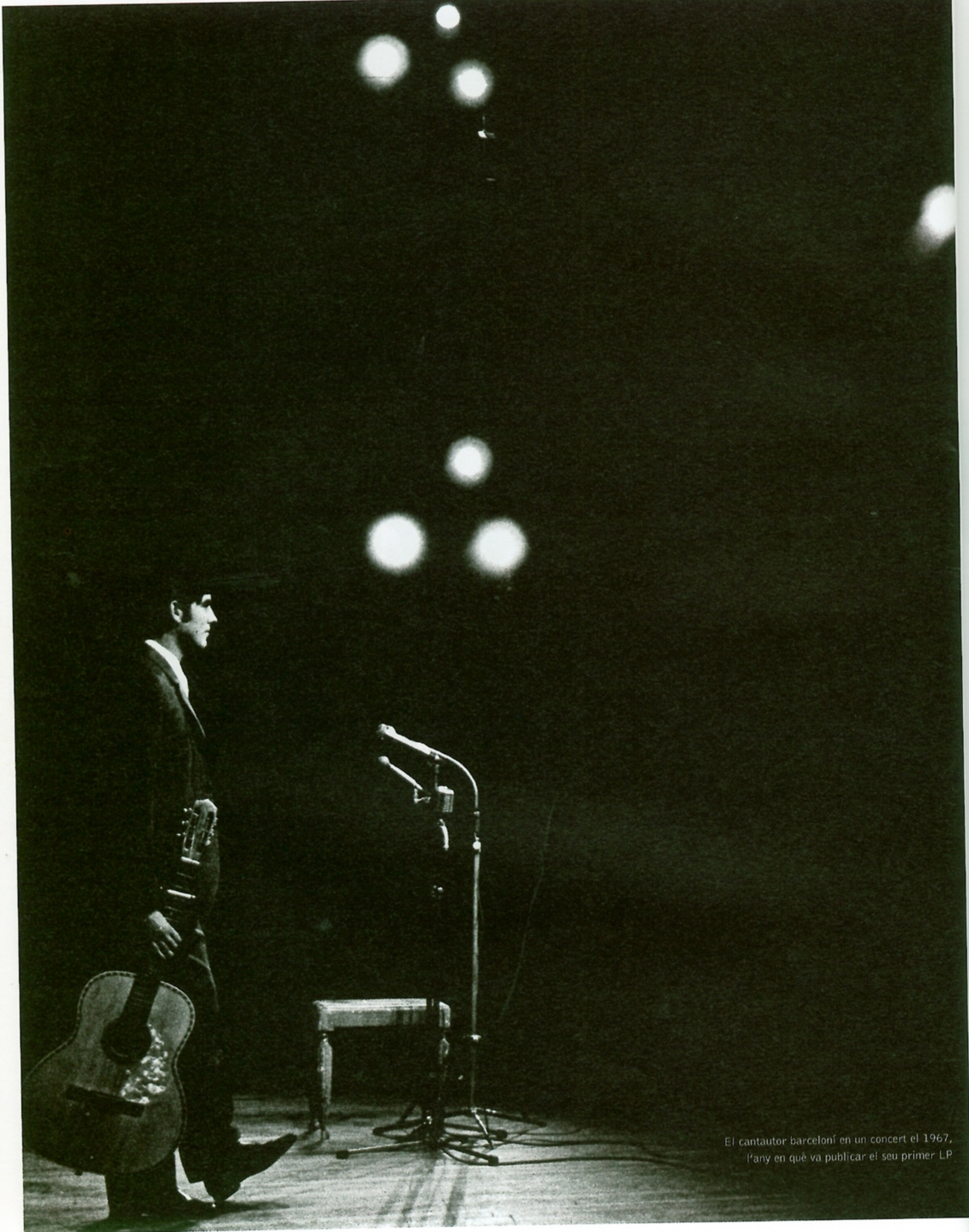
"EL DRAPAIRE" X MIQUEL GIL:

"VAIG APRENDRE A TOCAR LA GUITARRA AMB AQUESTA CANÇÓ"

"'El drapaire' és una de les primeres cançons que vaig sentir de Joan Manuel Serrat. Amb aquesta cançó i altres com 'Mercè' de Maria del Mar Bonet o 'L'home del carrer' de Quico Pi de la Serra vaig aprendre a tocar la guitarra. M'agrada la cançó perquè descriu una societat que s'ha acabat. El personatge, el drapaire, és un teòric perdedor però en realitat sap viure bé i amb poca cosa és feliç. L'he portat cap a la rumba i els territoris limítrofs i li he tret aquella dolçor que té quan la canta Serrat."

Serrat el 1970, en una imatge en què recorda el seu admirat **Jacques Brel**

El cantautor barceloní en un concert el 1967,
l'any en què va publicar el seu primer LP

EL NOI DEL POBLE SEC

LA DISCOGRAFIA CATALANA

*Per al meu amic és, a més d'un excel·lent homenatge al cantant català més internacional, un bon recorregut per la discografia catalana de l'interpret, des de les primeres composicions fins al darrer *Mó* (Ariola, 2006). Aquest disc va posar fi a una sequera de disset anys del cantant pel que fa a referències discogràfiques en català amb cançons pròpies i noves. Entremig Serrat va enregistrar el valuós *Banda sonora d'un temps, d'un país* (Ariola, 1997), en què retia homenatge a tots els autors que van començar a cantar en català en circumstàncies adverses. Aquest ha estat el seu lapse de temps més llarg sense cap disc en català. Però hi va haver una altra època en què Serrat publicava amb assiduïtat discos fets en la llengua que el va veure néixer artista...*

Joan Manuel Serrat es va donar a conèixer cantant en català. Els seus primers enregistraments van arribar de la mà d'aquells petits discos de vinil que giraven a 45 revolucions per minut i en els quals es presentaven quatre cançons. El primer EP de tots, publicat el 1965 per Edigsa, ja presentava una cançó emblemàtica: "La guitarra". Al seu costat, "Ella em deixa", "La mort de l'avi" i "El mocador". L'any següent presentava un altre senzill de quatre cançons (també amb Edigsa), amb un tema també cabdal: "Ara que tinc vint anys". Al mateix vinil també hi havia "Quan arriba el fred", "El drapaire" i "Sota un cirerer florit". El 1967 arribava un nou EP (Edigsa), amb "Cançó de matinada", "Me'n vaig a peu", "Paraules d'amor" i una versió de Guy Beart, "Les sabates", i un *single* (Edigsa) que contenia "La tieta" i "Cançó de bressol".

El mateix any va publicar el seu primer LP, *Ara que tinc vint anys* (Edigsa), amb alguns dels temes que ja se li coneixien dels discos de 45 rpm i algunes cançons inèdites: "Balada per a un trobador", "Els vells amants" i "Els titelles". Aquest disc conté les seves cançons més antigues disponibles actualment en format de CD. Les composicions anteriors, com ara "La mort de l'avi", "El drapaire" o "Les sabates" no han estat mai editades en compacte.

El segon LP de Serrat es va enregistrar el 1967 però no va aparèixer fins l'any següent, en uns moments en què el cantant acabava de renunciar a participar al festival d'Eurovisió si no hi podia cantar en català. El disc, que es diu *Cançons tradicionals* (Edigsa), és una tria de deu temes tradicionals catalans, entre els quals hi ha "El testament d'Amèlia", "La cançó del lladre", "El ball de la civada" i "El rossinyol". Amb aquest àlbum, el Noi del Poble Sec va obrir una porta a la música tradicional, que malauradament no ha reprès mai. És un disc ben aconseguit, amb arranjaments del mestre Antoni Ros-Marbà i amb un llibret que conté un escrit interessantíssim d'Oriol Martorell. A més, també hi ha l'explicació de cada cançó, amb les claus per veure-hi una mica més enllà del que diu

estrictament la lletra: Qui era l'Amèlia d'"El testament d'Amèlia"? Quin rei de França estava a la presó ("La presó del rei de França")?... Cal destacar que a la portada de l'edició original hi apareix Joan Manuel Serrat fumant en primer terme. A les reedicions, s'ha eliminat la imatge del cantant i s'ha donat protagonisme a un gravat tradicional en què es veuen uns segadors.

Després de quatre senzills (publicats per Edigsa) amb nous temes en català ("Per Sant Joan", "Com ho fa el vent", "Saps" i "De mica en mica") va arribar el tercer LP, també titulat *Com ho fa el vent* (Edigsa, 1969). El disc incorpora set cançons d'aquests senzills –totes excepte "Per Sant Joan"–, recupera dues peces antigues que no havien entrat al primer disc –"Cançó de matinada" i "Paraules d'amor"– i hi afegeix un sol tema inèdit.

A partir d'aquest moment, l'obra de Serrat va passar a alternar català i castellà, tot i que es va anar decantant progressivament per aquesta segona llengua. El 1970 publicava *4* (Edigsa), amb un tema dedicat a Joan Salvat-Papasseit i cançons afortunades com "20 de març" o "Conillet de vellut". Tres anys més tard –i ja després d'haver tret *Mediterráneo* (Zafiro, 1971), el disc que situa les seves cançons en castellà al mateix nivell que les catalanes– presentava *Per al meu amic* (Edigsa, 1973), el disc que conté la primera cançó ecologista en català de la qual tenim referència: "Pare".

El 1977 va tornar al català amb *Res no és mesquí* (Edigsa), un disc dedicat a la musicació de poemes de Joan Salvat-Papasseit, amb una sola cançó escrita per Joan Manuel Serrat, justament "Cançó per a en Joan Salvat-Papasseit", que ja havia inclòs a *4*. El 1980 va gravar *Tal com raja* (Ariola), un excel·lent disc amb el recordat "Temps era temps", entre altres cançons pròpies, i amb musicacions de Josep Palau i Fabre, J.V. Foix i Josep Carner. El 1984 publicava *Fa vint anys que tinc vint anys* (Ariola), amb algunes cançons esplèndides però sense la màgia d'altres discos, i el 1989, *Material sensible* (Ariola), un àlbum amb resultats molt superiors als de la dècada dels noranta.

La discografia catalana de Serrat comprèn onze discos –inclòs l'imprescindible *Banda sonora d'un temps, d'un país*– i algunes cançons als àlbums *En directe* (Ariola, 1984) i *Serrat sinfónico* (Ariola, 2003). A més també ha gravat en català a *El gusto es nuestro* (Ariola, 1996) i en multitud de col·laboracions a discos de gent tan diversa com Núria Feliu, Quico Pi de la Serra, Lluís Miquel, Falsterbo o la Companyia Elèctrica Dharma.

DISC A DISC

Ara que tinc vint anys (Edigsa, 1967) / *Cançons tradicionals* (Edigsa, 1968) / *Com ho fa el vent* (Edigsa, 1969) / *4* (Edigsa, 1970) / *Per al meu amic* (Edigsa, 1973) / *Res no és mesquí* (Edigsa, 1977) / *Tal com raja* (Ariola, 1980) / *Fa vint anys que tinc vint anys* (Ariola, 1984) / *Material sensible* (Ariola, 1989) / *Banda sonora d'un temps, d'un país* (Ariola, 1996) / *Mó* (Ariola, 2006)

EDITORIAL

ALREDEDOR DE LA SARDANA

Este otoño ha aparecido, sin hacer demasiado ruido, el 25ª volumen de la colección "Camí Ral", de Rafael Dalmau Editor, dirigida por Jaume Ayats. Lo escriben Montserrat Cañellas, Gianni Ginesi, Jaume Nonell y Joaquim Rabaseda. Se titula *Córrer la sardana. Balls, joves i conflictes*, y presenta una panorámica absolutamente reveladora del origen y la evolución del denominado "baile nacional de Catalunya".

La tesis de este libro afecta directamente a la consideración que hoy se tiene de "la mejor de todas las danzas que se hacen y se deshacen", pues alude al carácter popular, izquierdista, juvenil y masculino de los inicios del género, inspirados en la ópera italiana y en los bailes de moda a mediados del siglo XIX, hecho que contrasta con el talante elitista, étnico, derechista, sinfónico y competitivo que adquirió desde principios del siglo XX, a raíz de la apropiación de la sardana —originaria, no lo olvidemos, del Ampurdán, la Selva y el Rosellón— por parte del ambiente académico barcelonés. Esta es la tendencia que se ha perpetuado hasta la actualidad, y que ha hecho del baile sardanístico la danza hegemónica de Catalunya —en detrimento de muchos otros bailes—, al tiempo que lo ha convertido en una suerte de pieza de museo que, a pesar de la profusión de encuentros, vive una decadencia que se advierte en la falta de jóvenes incorporaciones a los grupos de baile, ausencia eminentemente masculina.

Entretanto, hoy mismo, desde sectores aparentemente alejados de la sardana —Companyia Elèctrica Dharma, La Principal de la Nit, Dijous Paella, Pascal Comelade, De Calaix, Guillamino y demás— se intenta reivindicar un timbre muy concreto: el de la cobla sardanística, adjetivado sin embargo por otros muchos ingredientes musicales, más modernos, más actuales.

Lástima que los autores de *Córrer la sardana* se hayan quedado prácticamente en el período de la Guerra Civil y no hayan llegado en su estudio hasta la actualidad para comparar estas nuevas tendencias trans o postsardanísticas con las raíces originales del género. Seguro que veríamos muchas coincidencias.

Pero la sardana tiene un problema: ha sido la música más representativa del país durante muchos años —también en el País Valenciano y en las Baleares se bailaban sardanas en los años sesenta y setenta—, pero no ha sabido evolucionar por su vertiente más popular, y se ha convertido con el tiempo en un baile académico, selecto y competitivo, alejado de las tendencias populares más contemporáneas y condenado, hoy, a figurar tarde o temprano en las vitrinas de los museos. Suerte que algunos, como los grupos y los solistas mencionados, pasan de ortodoxias rancias, se lo toman con humor y siguen adelante con una sonoridad que, no lo olvidemos, es única en el mundo.

TEMA PORTADA

LA MÚSICA EN CATALÁN RINDE HOMENAJE A SERRAT

TEXTO: JOAQUIM VILARNAU

FOTOS: ARCHIVO SERRAT

Per al meu amic (DiscMedi, 2006) es una superproducción musical y un nuevo disco de homenaje a Joan Manuel Serrat, en un doble CD y DVD, que se diferencia del resto de trabajos que se han publicado hasta la fecha —*Serrat... eres único I y II* (BMG, 1995/2005) y *Cuba le canta a Serrat* (DiscMedi, 2005)— en que, en esta ocasión, quienes adaptan la obra en catalán del artista son intérpretes de los Países Catalans. Más de cuarenta versiones de canciones de Serrat que suponen un extraordinario viaje por el folk, el pop-rock y la canción de autor, siempre con el pretexto de las palabras y las notas del Noi del Poble Sec. *Per al meu amic* está llamado a ser un disco de referencia.

¿Se imaginan a Monica Green cantando "Seria fantàstic"? ¿O Shuarma, el antiguo cantante de Los Elefantes, entonando la reciente "Cremant núvols"? ¿Les gustaría escuchar cómo exploran las notas del piano de Pascal Comelade la "Cançó de bressol" o cómo interpreta Miguel Poveda "El meu carrer"? Todas estas canciones —y más, hasta llegar a las cuarenta— forman parte de *Per al meu amic*, la gran producción de DiscMedi/Blau para esta temporada. "La idea se me ocurrió después de haber hecho *Cuba le canta a Serrat*. Un periódico decía algo así como que era fabuloso que se le hiciera un homenaje desde Cuba, pero que era incomprensible que antes no se lo hubieran hecho en Catalunya. Y recogimos el guante. El resultado es este disco", explica Miquel Àngel Sancho, máximo responsable de Blau y uno de los impulsores del proyecto. El resultado es un doble CD y DVD que certifican la envergadura del proyecto: "Cuando empezamos, no nos imaginábamos que crecería así. Hicimos una primera lista de artistas, pero cuando se publicó que estábamos preparando el disco, muchos más nos llamaron para decirnos que ellos

también querían participar. Y es que más allá de los gustos o de que te guste Joan Manuel Serrat o no, es de justicia reconocer su importancia y la calidad de su obra", señala.

Los últimos preparativos del disco han coincidido, según Sancho, con el inicio de un nuevo disco dedicado a Serrat: la segunda parte de *Cuba le canta a Serrat*. "Muchos artistas cubanos se quedaron fuera y tienen ganas de participar", dice el editor, que no descarta que podamos escuchar, en el nuevo disco, alguna canción en catalán. "A mí me gustaría mucho, pero no se lo puedo proponer. He de lograr que salga de ellos. En el disco anterior, estuvimos a punto de conseguir que Omara Portuondo cantara "Paraules d'amor" en catalán".

Per al meu amic es un doble álbum que recoge unas cuarenta versiones en catalán de El Noi del Poble Sec, interpretadas por cantantes y músicos de todos los estilos de música de todos los rincones de los Países Catalans. En una segunda edición, el disco irá acompañado de una película documental en DVD sobre la grabación del disco y de algunos clips, como el que han rodado Antònia Font sobre la canción "Kubala". Entre los artistas que han participado en el homenaje destacan, en el terreno del folk, Falsterbo ("Cançó de matinada"), Maria del Mar Bonet ("Rosa de l'adéu"), Miquel Gil ("El drapaire"), Miquela Lladó ("Me'n vaig a peu"), Névoa ("Cançó de l'amor petit"), Rosa Zaragoza ("Res no és mesquí") y Uc ("Bon dia"); procedentes de la rumba, Los Manolos ("Barcelona i jo"), Peret ("Me'n vaig a peu") y Sabor de Gràcia ("Ara que tinc vint anys"); del flamenco, Ginesa Ortega ("Temps de pluja") y Miguel Poveda ("El meu carrer"); de la canción de autor, Dyango ("Paraules d'amor"), Joan Isaac ("La tieta"), Marina Rossell ("Pare"), Moncho ("Això que en diuen estar enamorat"), Nina ("Fins que cal dir-se adéu"), Núria Feliu ("Sota un cirerer florit"), Pere Tàpies ("Saps"), Santi Arisa ("El vell") y Sisa ("Perquè la gent s'avorreix tant"); del pop-rock, Antònia Font ("Kubala"), Cris Juanico, Glissando ("De mica en mica"), el colectivo Immigrasons ("Menuda"), Jofre Bardagí ("Helena"), Marc Parrot ("És quan dormo que hi veig clar"), Miqui Puig ("Conillet de vellut"), Pau Riba ("Balada per un trobador"), Pep Sala + Ia Clua ("Vaig com les aus"), Refree, Sergio Dalma ("Ja té l'amor"), Sidonie, Shuarma ("Cremant núvols"), además de propuestas de otros estilos, como Cap Pela ("Plany el mar"), Big Mama ("Per al meu amic"), Pascal Comelade ("Cançó de bressol"), Monica Green ("Seria fantàstic"), Ricard Miralles ("Com ho fa el vent"), Kitflus + Carles Benavent ("Plou al cor")... En FOLC hemos escogido a una decena de intérpretes y de temas para descubrir las amistades más secretas o los amores a primera vista.

10 INTÉRPRETES X 10 CANCIONES

"Helena" x Jofre Bardagí

"Es lo mejor que hemos grabado hasta la fecha" "Hace ya once años que quería cantar "Helena". Ya quisimos ponerla cuando grabamos el primer disco de Glaucs (RCA, 1996), pero no fuimos capaces de dar con el modo. Miramos entonces cuál era la segunda canción del disco y grabamos "Menuda". Ahora, para quitarnos la espina, la he